

trængende, vil en Fastsættelse af Takster i øvrigt kun have Betydning for Personer, der selv eller gennem deres Forsørger helt eller delvis kan udrede Betalingen.

Ministeriet har overvejet forskellige Principper, efter hvilke Taksterne for Anbringelse paa de omhandlede Anstalter kunde fastsættes.

- 1) Det kunde paa Forhaand synes nærliggende at fastsætte Taksterne i Overensstemmelse med Anstaltens faktiske Udgift pr. Alumne, Patient eller Elev. Hertil er imidlertid at bemærke, at Taksterne i saa Fald vilde blive vidt forskellige for de forskellige Anstalters Vedkommende og komme til at variere fra ca. 1 000 Kr. aarlig til ca. 2 700 Kr. aarlig, jfr. foran. Der ses ikke at foreligge nogen rimelig Grund til, at f. Eks. et blindt Barns Forsørger skulde betale en Takst af ca. 2 700 Kr. aarlig, medens et aandsvagt Barns Forsørger kunde nøjes med at udrede ca. 1 000 Kr. aarlig. Herimod vil ikke kunne indvendes, at den særlige Undervisning for blinde gør Opholdet paa Anstalt for disse dyrere; thi hvis Barnet ikke havde været blindt, vilde det have haft Adgang til at faa gratis Undervisning i Folkeskolen. Endvidere maa det bemærkes, at det formentlig vil være et forsvindende Mindretal af Befolkningen, der er i Stand til at udrede saa store Beløb, som de faktiske Udgifter pr. Alumne, Elev eller Patient paa Anstalterne udgør, i hvert Fald for de fleste Anstalters Vedkommende. Hertil kommer, at det vilde virke ubilligt at sætte Taksterne op til et Beløb, der i flere Tilfælde vilde andrage indtil det 4—5 dobbelte af de nugældende Kontingenter, jfr. foran. Endelig kan det fremhæves, at Fastsættelsen af saa vidt forskellige Takster for de forskellige Anstalter formentlig i høj Grad vil volde de sociale Udvalg Vanskeligheder, naar de skal sætte de paagældende i Bidrag efter Reglerne i § 69, jfr. § 9, i Loven om offentlig Forsorg. For Udvalgene i Særdeleshed og for Befolkningen i Almindelighed vil det være af praktisk Betydning, at der findes nogenlunde ensartede Takster — i hvert Fald indenfor samme Forsorgsgren — i Forhold til hvilke de paagældende kan sættes i Bidrag.

- 2) Endvidere har man haft under Overvejelse en Ordning, hvorefter Taksterne fastsættes i Forhold til paagældendes Skatteindtægt paa lignende Maade som

ved Fastsættelse af Skoleafgifter ifølge Skoleafgiftsloven af 30. Juni 1919, jfr. senest Undervisningsministeriets Bekendtgørelse af 18. April 1933 angaaende Fastsættelse af Skoleafgiften for 1933—34. Det maa imidlertid her erindres, at Skoleafgiften drejer sig om forholdsvis smaa Beløb, saa at Afgiften ikke vil volde afgørende Forstyrrelser i de paagældendes Økonomi, selv om Forholdene maatte blive forringet, efter at Skatteansættelsen har fundet Sted. Taksterne for Ophold paa de heromhandlede Anstalter maatte efter Sagens Natur fastsættes væsentligt højere end Skoleafgiften, og det vil formentlig ikke paa Forhaand være muligt at opstille bestemte skematiske Regler om Forbindelsen mellem Indtægter og Takster, idet Forholdene i saa Henseende er alt for mangeartede og komplicerede. Der kan saaledes navnlig ikke statistisk siges noget om, hvor stor en Takst en Person med en vis Indtægt kan betale, uden at den føles som alt for høj eller paagældendes Levstandard væsentlig trykkes. Det kan dog anføres, at ikke mindre end 92 pCt. af de Personer, der har en Skatteindtægt paa over 800 Kr., har under 5 000 Kr. i Indtægt, og disse vil — selv de bedst stillede af dem — særlig hvis de har større Forsørgerbyrder, ikke kunne betale nogen særlig høj Takst.

Endvidere vil det rent praktisk volde Vanskeligheder at anvende Princippet om Skoleafgiften i de Tilfælde, hvor en Person indlægges til *kortvarige* Ophold paa en af Anstalterne, f. Eks. til operativ Behandling paa Samfundet og Hjemmet for Vanføre, eller anbringes paa Anstalt for at gennemgaa et kortvarigt Kursus, saaledes som det som oftest er Tilfældet paa Statens Institut for Talelidende.

Som en afgørende Indvending mod at anvende et lignende Princip som ved Betaling af Skoleafgiften maa det anføres, at en saadan Ordning paa dette Omraade vil være i Modstrid med det Princip, der har fundet Udtryk i Lovens § 9, Nr. 2, jfr. § 69, Stk. 3, hvorefter det er det sociale Udvalg, der fastsætter det Bidrag, paagældende skal udrede, naar paagældende ikke selv kan udrede hele den fastsatte Betaling for Særtorsorgen. En saadan Ordning vil let komme til at virke stik imod de nævnte Bestemmers Aand og Mening. Naar Spørgsmaalet om Fastsættelse af Bidrag